

Titlu original (eng.): The time and the loving

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
SMITH, MARGE**

Muntele pasiunii/ Marge Smith

Traducător: Elena Ion

București: Editura și Tipografia Alcris, 2020.

ISBN 97 8-606-736-367-8

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31= 135.1

Colecția „EL și EA“

MARGE SMITH

Muntele pasiunii

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ELENA ION.

Editura și Tipografia
ALCRIS

“EL și EA”:

1079	Madelcine Ker	-O căsătorie ca pe vremuri
1080	Leigh Michaels	-Un bărbat fără scrupule
1081	Elaine Raco Chase	-Al nouălea val
1082	Melanie Hurst	-Cântecul sicomorului
1083	Deborah York	-O viață împlinită
1084	Norma Daniels	-Prețul datoriei
1085	Janice Maynard	-Între două femei
1086	Mary Morgan	-Întâlnire furtunoasă
1087	Jane Ashton	-Micuța fugară
1088	Linda Adams	-Secretul lui Joe Elliot
1089	Jill Baker	-O femeie complicată
1090	Margaret Way	-Stăpânul din Malpara
1091	Joan Bramsch	-Vraja unei clipe
1092	Patricia Wilson	-Temporar, mireasă
1093	Lindsay Armstrong	-Micuța irlandeză
1094	Catherine Airlie	-Suflete încâtușate
1095	Briana Pelman	-Nuntă sub ultimatum
1096	Cynthia Van Rooy	-Joc periculos
1097	Cynthia Harrod- Eagles	-Pe aripile iubirii
1098	Catherine Robinson	-Un seducător parșiv
1099	Anne Hampson	-Castelana
1100	Audrey Weigh	-Vânătoarea de bărbați
1101	Penny Jordan	-Pedeapsă și dragoste
1102	Lacey Dancer	-Pasiune și scandal
1103	Anne Hampson	-Croaziera disperării
1104	Jona Jeffrey	-Ce mai gătim astăzi?
1105	Helen Bianchin	-Magia desertului
1106	Mary Adler	-Riscul meseriei
1107	Stephane Ardant	-Noapte de magie neagră

Capitolul 1

Urletele aspre ale unui dulău de vânătoare o făcură pe Leith să se trezească brusc și o smulseră din visele molcome pentru a o aduce la realitate.

Își scutură părul blond, aproape alb, se îndreptă în sezlong, și privi spre dreapta, către muntele acoperit de arbuști, de unde sunetele despicau aerul.

Muntele ei... gândi ea, cu un zâmbet ușor pe buze. Chiar și după o săptămână părea ireal, un vis ca un balon de săpun, ce părea că se va sparge dintr-o clipă într-alta.

Ochii săi priveau peste micul stăvilă, unde trei rătuște treceau pe sub pâlcul de copaci pe lângă care știa se afla izvorul, ce curgea mai apoi la vale, peste acri întregi de pajiști verzi presărate ici-colo cu galbenul strălucitor al narciselor, cu tufe de trestie și ferigi. La hotarul pajiștilor, începeau tufe și arbuști, ce urcau pe panta abruptă,

pentru ca mai apoi să înceapă să se rărească, lăsând loc înspre vârf, crestelor stâncoase ce străjuiau toată întinderea.

Muntele ei... nu tocmai al ei, bineînțeles, dar crestele aspre și cenușii ale muntelui erau atât de magice și impunătoare, încât nu-și putea înfrânge gândurile pline de mândrie și mulțumire.

Dulăul urlă încă o dată, iar sunetele se rostogoliră la vale în ecouri învolburate, făcându-și loc printre crengile pinilor enormi ce dominau întreaga pajistă.

Ea privi din nou în sus, spre depărtarea de unde răzbăteau sunetele, încruntându-se ușor. Cineva probabil vânează canguri acolo pe deal, își spuse ea, deși nu se auzeau împușcături... numai urletul dulăului.

Gânditoare, privi drept înainte, ochii fiindu-i atrași de albastrul dealurilor, departe către răsărit. Verdele aprins pălea treptat, până ce se transforma în albastru, pe măsură ce dealurile se îndepărtau, dominând în ceață peste Brighton și Tea Tree.

În imediata vecinătate era hambarul, o structură în roșu și gri, rămasă din vremuri străvechi, ce părea că ar putea fi spulberată oricând de o pală de vânt. Și totuși avea mai bine de un secol, construit pe o structură de stâlpi groși de un picior, pe din afară fiind placat cu foi de lemn masiv.

În jurul ei, grădina fusese lăsată să crească în voie de ceva vreme, așa că ajunsese mai mult un domeniu al plantelor sălbatice decât grădină.

“i... totul era al ei! Treizeci și nouă de hectare și jumătate, așa de aproape de o sută de acri. Ale ei! Erau ale ei deja de o

săptămână, șapte zile în cap și totuși, încă nu-i venea să creadă!

Balansându-se înainte și înapoi în șezlong, își plimba ochii cenușii, înconjurând întreaga proprietate cu un aer atât de posesiv, că începu să chicotească atunci când își dădu seama. Leith Larsen, proprietară de pământuri!

Era într-adevăr incredibil. Cu nici măcar o lună în urmă, lucra ca secretară, precum și ca artist în ceramică, cu jumătate de normă, la Sydney. Acum era proprietară de pământuri și liberă să se dedice pasiunii ei, ceramica – sau cel puțin va fi în curând – cu propriul său domeniu așezat la poalele unui munte în Tasmania.

Leith își închise ochii cenușii și mari și începu iar să viseze, plină de mulțumire, așa cum fusese întreaga săptămână, plănuiind întregul său vis. Putea să o facă; știa că poate, acum că partea cea mai grea fusese dusă la capăt. Trebuia s-o facă, întregul său viitor era în joc, împreună cu premiul câștigat la loterie, care făcuse toate acestea posibile. Asta era prețul unui vis? se întrebă ea. Un bilet la loterie? Zâmbind, adună în gând cât a costat de fapt întreaga proprietate... numai unsprezece dolari.

Acum ea putea să-și dedice întregul timp meșteșugului olăritului... nu mai era nevoită să o facă în orele furate din timpul ei de odihnă, sau în weekend-uri în care ar fi putut ieși la întâlniri, să aibă aventuri... și cu siguranță, având asemenea oportunitate, putea cu ușurință să-și crească reputația ca artist în ceramică pentru că în ea se afla un talent în plină afirmare, gata să cucerească întreaga lume artistică.

Acum avea proprietatea ei, spațiu cât cuprinde, unde putea să cultive legume, de unde putea avea destule resurse pentru hrană, ceea ce i-ar fi redus considerabil cheltuielile, până când talentul ei ar fi ajuns să fie apreciat și plătit pe măsură.

Nu avea nicio datorie pe lumea asta și cu siguranță economiile ei erau de ajuns pentru un an întreg până ce, gândea ea, ar fi ajuns să câștige de pe urma olăritului.

Un an! Ar fi de ajuns. Trebuie să fie. Chiar și pe când lucra cu jumătate de normă, reușea să câștige de ajuns din olărit... iar acum, că nu mai avea nicio chirie de plătit, și toate cheltuielile vieții de la oraș... orice ar fi, se va descurca.

Puținii ei prieteni, bineînțeles, au crezut că și-a pierdut mințile, când le-a spus că are de gând să abandoneze luminile strălucioare ale Sydney-ului. Iar când a mai anunțat că se duce în Tasmania, ba mai mult, într-un ținut îndepărtat la țară, chiar și prietenii cei mai apropiați au ridicat din umeri plini de scepticism.

– Dar ești o orașeancă veritabilă! Ai să înnebunești acolo, îi spuse cineva. Haide, Leith, fi rezonabilă. Și cum rămâne cu Brian?

Brian! Numai gândul la numele acestuia îi dădu lui Leith fiori reci. Brian, snobul sofisticat, a afișat mai multă îndoială decât toți, când i-a spus ce are de gând să facă.

Brian! Chipeș, întotdeauna perfect aranjat, întotdeauna atent la cele mai mici detalii, întotdeauna cuceritor, atent, iubitor. Și mincinos!

Chiar și atunci când, furioasă, l-a pus în fața dovezilor ipocriziei lui, el continuase să mintă, cu ușurința cuiva care minte de când se știe, și atât de vizibil convins ca Leith l-a

crezut întotdeauna, drept care va continua să se lase înșelată și acum.

Și când acea tentativă a eșuat, a schimbat tactica în mod subtil, folosind șantajul sentimental, cu o cruzime și sânge rece incredibile și cu aceeași naturalețe cu care își folosea și șarmul său inegalabil.

– Zău așa, Leith, doar nu fugi în sălbăticie în Tasmania, doar pentru atâta lucru! spusese el, încercând să facă faptele sale să pară nevinovate. Ceea ce probabil și erau... în ochii lui, gândi Leith. Dar acea trădare îl scosese definitiv din inima ei.

Cel puțin, gândi ea, nu s-a oboșit să nege acuzațiile aduse, deși continua să nu recunoască deschis că singurul motiv pentru care el se implicase în relația cu ea, era ca să se asigure că o mare parte din lucrările ei vor fi vândute prin galeria lui. Dar nu făcuse numai atât. Nu se dăduse în lături să facă promisiuni și aluzii că în final relația lor se va concretiza în ceva durabil, dar întotdeauna încercând în același timp să o determine să renunțe la inhibițiile ei față de sexul în afara căsătoriei.

Și în final, încercând cu disperare s-o facă să se simtă vinovată, să pună totul pe umerii ei firavi, să folosească întreaga ei inocență ca armă împotriva ei... Leith avu un fior și mai puternic de repulsie.

Ei, se terminase acum... tot răul spre bine, fără îndoială. Și acum, privind în urmă, nici măcar nu mai considera anul petrecut alături de Brian ca o pierdere. Implicarea emoțională, atât de nimicitoare pentru sufletul ei, către sfârșit,

devenise o ne-stimulent minunat pentru creativitatea ei. Oricum, simțea că devenise mai puternică și mult mai greu de înșelat în viitor. Chiar dacă era sigură că nu va mai avea parte de oportuniști asemeni lui Brian. Nu! Acum era pe propriile ei picioare și așa vor rămâne lucrurile. Invulnerabilă în independența ei și mândră de dreptul de a-și conduce viața așa cum crede ea de cuviință.

Ar putea atât de ușor să profite de pe urma cărții lui Brian, gândi ea, ca mai apoi să alunge ideea la fel de repede cum a venit. Pur și simplu nu era genul care să încerce să profite în mod nemeritat, iar Leith se cunoștea de ajuns de bine ca să-și dea seama că nu își va schimba această trăsătură de caracter. Nu la cei douăzeci și șase de ani pe care-i avea, și nu tocmai atunci când era pe cale să-și construiască viața la care visase dintotdeauna.

Își promise să-și amintească de lucrul ăsta pe viitor. Mai ales în ceea ce îl privea pe Christopher Hardy, tânărul agent imobiliar, care fusese extraordinar prin promptitudinea cu care răspunsese primei încercări a lui Leith de a afla unde ar putea găsi terenuri de vânzare.

– Am văzut un loc minunat o dată pe când am fost în vacanță acum doi ani, începuse ea, apoi se apucase să explice în detaliu proprietatea viselor sale, care atât de tare o fascinasese, încât fiecare amănunt îi rămăsese întipărit în minte.

Tânărul agent imobiliar ascultase cu răbdare, în timp ce Leith își continua descrierea, iar apoi, asemeni unui magician, își cufundase mâna într-un maldăr de hârtii, de unde scoasese o poză pe care i-o întinsese lui Leith aproape cu o plecăciune.

– Pariez că ăsta e locul de care vorbești spusese el cu un surâs plin de satisfacție, și păruse foarte mulțumit când Leith scosese un strigăt de uimire, atunci când recunoscuse locul.

– Cred ca asta e ziua ta norocoasă, chicoti el câteva minute mai târziu. Mai întâi câștigi la loterie și apoi întâmplarea face ca acest loc să fie de vânzare la timpul potrivit. Tocmai am primit înștiințarea acum o zi, nici măcar n-am apucat să public anunțul. Poate că nici nu va fi nevoie.

– Sper să fie adevărat, spusese Leith, dar sunt sigură că este mai mult decât îmi pot eu permite, dat fiind că sunt aproape o sută de acri.

– Nu fi negativistă, spuse el zâmbind. Nici măcar nu ți-am spus încă prețul. Apoi însă, zise o cifră care o făcu încă o dată pe Leith să scoată un strigăt de uimire.

Mai mult decât plănuia să plătească... mai mult decât putea. Dar... posibil. Expresia întipărită pe fața ei, probabil că i-a spus totul agentului.

– Nu te lăsa descurajată așa de repede, spuse el. ăsta e doar prețul cerut pentru început. Un punct de unde poți începe să negociezi. Însă bineînțeles că nu vei face asta până ce nu vei vedea locul cu ochii tăi. Nu știi cum ești tu, dar memoria mea n-ar fi chiar așa de bună după doi ani.

Leith încercase să-și acundă un zâmbet. Nu trecuseră doi ani de când vazuse locul. Cu o zi în urmă se urcase în mașină și fusese acolo ca să constate cu bucurie că este la fel de încântată de ceea ce vede ca în urma cu doi ani doi ani. Ce magie necunoscută avea în el acel loc, nu putea să-și dea

sema, dar timpul nu schimbase nimic. Și totuși... prețul acela.

– Nu cred că e nevoie să mă mai uit la el, spusese ea cu sinceritate. Dacă pot să-mi permit atâția bani, sunt hotărâtă de acum.

– Dar dacă nu-l vezi, nu vei ști niciodată, spusese Chris Hardy. Va trebui să înveți să fi mai realistă dacă plănuiești să locuiești la țară de acum încolo, domnișoară Larsen. Nu vreau să te descurajez, dar trebuie să te avertizez că locuitul la țară nu este pentru oricine și cei care-i fac față, sunt cei care dau dovadă de cel mai mult realism.

– Vrei să spui că visătorii nu au ce căuta acolo? răspunsese Leith cu încăpăținare.

– Vreau să spun că putem ajunge acolo în jumătate de oră, dacă ne grăbim, spusese el evaziv. Sunt câteva aspecte pe care vreau să le cercetez pentru dosarul meu, chiar dacă ai să te răzgândești. Eu zic că merită să arunci o privire, nu? N-o să-ți pară rău.

Îi păruse; cu excepția faptului că s-a îndrăgostit imediat de casa bătrână de lemn, înălțată la jumătatea pantei muntelui, izolată complet de toți vecinii de întinderea de teren și cuibărită în grădina sălbatică, de parcă ar fi dăinuit acolo de când lumea.

Chris Hardy fusese ceva mai puțin entuziasmat și la un moment dat, chiar încercase s-o facă să se răzgândească să mai cumpere. Proprietatea, spusese el, fusese lăsată să se deterioreze foarte rău, vegetația era distrusă de animale, casa era în aceeași măsură deteriorată, acoperișul era în stare proastă, instalația electrică, probabil nesigură.

Totuși, avea electricitate și propria rezervă de apă potabilă,

canalizare și toate obișnuitele facilități, inclusiv un uriaș șemineu în living și o sobă cu ardere lentă, care să încălzească rezervorul de apă.

– Dacă ești dispusă să petreci ceva timp tăind lemne, ai să poți menține costurile pentru energie rezonabile. Am înțeles că pe timpul iernii, facturile pentru energie sunt de două ori mai mici ca cele din timpul verii, pentru că nu se folosește energia electrică la încălzirea apei.

Se plimbăse cu ea în jurul proprietății, arătându-i atât părțile bune cât și cele rele.

– Întreg gardul din spate trebuie reconstruit, spusese el. Nici gardul care împrejmuiește terenul înspre munte nu e într-o stare mai bună. Continua cu criticile, cele mai multe dintre ele neavând niciun sens pentru Leith. Ce-i păsa ei de starea în care erau gardurile? Nu intenționa să transforme locul într-o fermă și starea de acum era de ajuns ca să-i permită să crească câteva animale domestice.

– Da, dar nu e atât de simplu, spusese el. Dacă îl lași să se degradeze prea mult, va costa o avere să-l refaci. Nu ai decât vreo patruzeci de acri de pășune cu adevărat. Restul sunt tufișuri și buruieni pe care poți foarte bine să le lași așa cum sunt.

Continua să aducă critici, dar de data asta intraseră în casă și Leith era prea preocupată să studieze interiorul casei, ca să-i mai pese de gardurile împrejmuitoare ale pășunii.

În mod clar, se gândea ea, casa era veche. Era de-a dreptul dărăpănată! Scândurile păreau solide în aparență, dar în